

CLÀSSICA

El Palau va quedar petit. ANTONI BOFILL

Honeck i la Simfònica de Pittsburgh fan un Mahler impactant

Crítica

Orquestra Simfònica de Pittsburgh
PALAU DE LA MÚSICA
 25 d'octubre

JAVIER PÉREZ SENZ

Per dirigir Mahler es necessita tècnica i ofici, però per emocionar el públic dirigint Mahler fa falta –a més d'un domini complet de la partitura– fantasia i un instint especial, capaç d'integrar en el discurs clàssic l'esperit de la tradició de la música popular. I això ho fa de meravella el director austríac Manfred Honeck, un músic fora de sèrie que ha aconseguit injectar optimisme, il·lusió i passió a la Simfònica de Pittsburgh i, malgrat la crisi, elevar el llistó de qualitat fins a situar-la al nivell de les *big five* orquestres dels Estats Units. Estan en un gran moment artístic, i ho van demostrar en un impactant concert dins la temporada de Palau 100. Des dels primers compassos, la seva versió de la *Simfonia núm. 2, en do menor, Resurrecció*, de Gustav Mahler, va causar sorpresa per la potència, el sentit dramàtic i la desbordant expressivitat. De fet, en els cinc moviments que integren la monumental partitura, Mahler ens parla del sentit de la vida i de la mort, de l'esperança en una vida eterna. No dona treva als músics, perquè per recrear passions i angories desplega recursos sorprenents i una nodrida plantilla que Honeck utilitza amb claredat. La seva lectura, sense caigudes de tensió i amb poderosos contrastos –llastima que el Palau queda petit per a uns efectius tan colossals–, va permetre sentir meravellosos detalls de l'escriptura orquestral i coral. La contralt Gerhild Romberger va emocionar en les seves commovedores intervencions, la soprano Laura Claycomb va estar correcta, i cal ressaltar la notable actuació, amb subtils accents i força expressiva, de l'Orfeó Català i el Còr de Cambra del Palau de la Música Catalana. ■